

[Inger Stilling Pedersen]

fejre noget, bliver det overdrevet sådan, at man på et tidspunkt ikke ved, hvad man foretager sig. Derfor er det første problem, når man taler om alkoholmisbruget, og det, vi skal tage os allermost af, forebyggelse. Det har vi også brugt megen tid på herinde: Hvordan forebygger vi alkoholmisbrug? De problemer, som er i hjemmene med arbejdsløshed og mange, mange andre ting, som måske animerer til at trøste sig med alkohol, er noget, vi skal se på.

Jeg var glad for, at fru Dorit Myltoft nævnte idrætsklubberne; jeg har tidligere gjort det, fordi man har lavet undersøgelser af det. Jeg var ude for en ganske ung idrætsleder, der sagde: De her 16-årige drenge skulle selvfølgelig fejre, at de havde vundet, med en kasse øl. Det var jeg ganske uenig i, for det må være forældrenes opgave, når de unge er under 18 år, at bestemme, hvordan og hvorledes og hvor meget alkohol den unge skal indtage. Ellers modarbejder man jo måske i stedet for forældrene.

Man skal også væk fra myten om, at vi alle sammen skal prøve at være fulde, og at de unge helst må have lov at prøve det én gang eller nogle gange, for så ved de, hvad det er. Man tænker ikke på de ulykker og skader, der måske sker den ene gang, hvor man er ude af stand til at tage vare på sig selv. Det kan koste liv, og det kan koste helbred.

Derfor tror jeg, at det, der er vigtigt, er, at vi lærer at omgås alkohol som det, den er: et farligt opløsningsmiddel. Hvis det stod på alle flasker, ville man jo tage sig i agt og vide, at dette her skal man omgås med respekt. Det er jo det, det drejer sig om, ikke at man ikke må røre det eller drikke det overhovedet, men at man skal omgås det med respekt.

Jeg er glad for, at vi har fået dette forslag, og jeg er glad for, at vi får sat så meget fokus på det, som vi gør.

Fra Kristeligt Folkepartis side har vi altid fremhævet, at de private organisationer skal gå hånd i hånd med det offentlige. Det offentlige kan klare nogle ting og nogle problemer godt, men der er steder i samfundet, hvor det offentlige aldrig når ud, og hvor andre organisationer tager sig af de mennesker, der er blevet opgivet – for det har der også været tendens til, at man opgiver mennesker og siger: Dem her holder vi kun ved lige, for her er alt håbløst, her kan vi ingenting gøre. Og så er der nogle mennesker og nogle organisationer, der samler dis-

se udstødte op, og det lykkes måske for dem at redde disse mennesker, måske ud fra en grundholdning – jeg tænker på f.eks. Blå Kors og andre, der ud fra et kristent livssyn prøver at hjælpe disse mennesker, prøver at give dem noget andet i stedet. Alle mennesker rummer for dem noget værdifuldt. For det er jo også rigtigt, at man ikke bare kan tage flasken fra nogen, for hvem det har været en støtte, uden at give dem noget andet i stedet.

Så jeg forventer mig meget af det lovforslag, vi her har til behandling; jeg forventer mig meget af samarbejdet mellem det offentlige og de private, og jeg tror, at denne gensidige store respekt kan være til gavn for en langt større del af befolkningen.

Men lad os få det forhold til alkohol, at vi betragter det som noget, vi skal tage os i agt for, og som kan føre nogle mennesker ud i forældrv, mens andre kan bruge det, uden at de får problemer. Men hvis ikke vi tager det alvorligt, svigter vi de svage, for det er jo den svage gruppe, der ofte betaler prisen for vores frisind.

Forhåbentlig får vi et meget positivt og godt udvalgsarbejde, hvor vi får løst op for nogle problemer.

(Kort bemærkning).

Jan Kjøpke Christensen (FP):

Vi skal tage dette problem alvorligt, blev der sagt. Jeg tror ikke, vi behøver at prøve at overbevise hinanden om, at alle skulle have den holdning; jeg tror, alle er klar over, at det er et problem, der skal tages yderst alvorligt, også de, der selv er i misbruget.

Det skyldes mange gange, fru Inger Stilling Pedersen, at livsværdierne er dårlige for de enkelte, der er kommet i uføre på grund af alkohol. Spørgsmålet er så: Hvorfor er de kommet i uføre? Hvorfor mangler de livskvalitet?

Ja, der kan være mange årsager, men vi ved jo, at f.eks. værtshuse osv. har gode betingelser i økonomisk trængte tider, i tider, hvor økonomien er knap, trods det at man umiddelbart skulle mene, at det er et paradoks. Hvordan kan man gå på værtshus, når man ikke har de penge, der skal til? Men sådan er situationen faktisk. Man bruger de knappe økonomiske midler, man har, til at gå hen på et værtshus. Desværre er der mange, der gør det.